II.

Eenzaam op de helling van een bergtop stond een hut, een kleine vervallen hut. Een hok ernaast herbergde eenige varkens, terwijl een toom kippen in het lage struikgewas rondliepen. Het was er stil en verlaten, want de hut werd slechts bewoond door een jong meisje met haar eenig broertje, een zwakzinnig kind.

De hut was Teresa's erfdeel, de knaap haar levenslange zorg; haar eenige bloedverwant, haar alles op aarde; voorwerp van een liefde zoo fier in haar medelijdende teederheid, dat zij geen behoefte had aan een andere. En het was om dezen kinderlijken hulpeloozen mond te voeden, dat zij dingen deed, die het daglicht niet zien mochten, omdat zij in strijd waren met de wet.

Het was een eentonig leven, dat zij leidde, doch zij kende geen ander. Des Zondags deed zij den knaap zijn beste kleeren aan van ruwe goedkoope stof en droeg hij kousen en schoenen; dan nam zij hem mee naar het kerkje in het dal. Geen woord van de preek drong door tot het benevelde brein van den achterlijken knaap, maar de vroolijk-blije trek op zijn gelaat was reeds voldoening genoeg voor zijn zuster.

Somtijds vergezelde na den kerkdienst een man het meisje en den knaap. Dan was 't de een, dan de ander van de beide mannen, die elkander op het smalle bergpad ontmoet hadden; geen van beiden werden evenwel door het meisje in 't minst aangemoedigd; zij toonde niet de geringste belangstelling in de andere sekse. Bovendien was daar een geheim, het geheim van de hut, dat haar zwijgzaam en in zichzelf gekeerd maakte.

Toen het laatste salvo den ouden Fernando Belloni dood deed neervallen op de lijken van zijn beide zonen, viel de smokkelwaar verborgen in den diepen kelder onder de hut ten deel aan een hulpeloos meisje, opeens alleen gebleven op de wereld met een idioten knaap. Den ganschen volgenden heerlijken zomerdag vocht zij met haar wanhoop, haar smart en vrouwelijke schaamte. Toen zij eindelijk het gelaat weer ophief, had 't een harde, vijandige uitdrukking gekregen. Zij zou den strijd tegen de maatschappij opnemen en des avonds zond zij den knaap met een kan gesmokkelden drank naar een geheime plek, ten teeken aan de vrienden over de grens dat de zaak van haar vader op denzelfden voet werd voortgezet. Van dien dag af was alle vroolijkheid in haar gedood en behandelde zij ieder met wie zij in aanraking kwam met een onverschillige bijna vijandelijke terughoudendheid.

Nu zat zij voorovergebogen op het gras, waarop de zomerzon een breede schaduw wierp van den naastbijstaanden breedgetakten boom. Zij was een schoone vrouw, met haar rijk bruin haar, haar donkere oogen en lange wimpers en wenkbrauwen. De armelijke kleeding liet duidelijk de krachtige, welgemaakte vormen uitkomen en gaf als een tijgerhuid, de werking van elke spier weer. De knaap met het onnoozele gezicht zat naast haar en keek haar met aanhankelijken blik aan.

In het struikgewas, dat de woning omgaf, klonken voetstappen. Zuster en broer stonden op; bezoekers waren zeldzaam op deze plaats. Het was Sanoni met den slappen hoed achterover op het hoofd.

„Wat! Deed ik je schrikken, Teresa?" vroeg hij lachende.

Het meisje veegde de haren van haar gelaat, dat opeens weer de gewone uitdrukking van behoedzaamheid en geslotenheid aannam. Zij ging de hut binnen en haalde vandaar een houten driepootigen stoel.

De man nam plaats en sloeg de beenen over elkaar, terwijl 't meisje op den drempel der hut ging zitten. Ze staarde stilzwijgend voor zich uit naar het dal beneden haar. Ze hield niet van bezoeken, allerminst van dezen man.

„Vind je 't hier niet erg eenzaam?"

„Nee!"

„'t Lijkt mij toch zoo! Waarom trouw je niet, Teresa?"

De lompheid van deze vraag maakte haar een oogenblik sprakeloos.

„Omdat ik het niet noodig vind." was eindelijk haar antwoord.

Met half gesloten oogleden keek Sanoni haar geruimen tijd onbeschaamd aan. Een onbekende reden deed hem hatelijk glimlachen.

„Je zult het noodig vinden, als ik je vertel, waarvoor ik hier gekomen ben."

Hij boog zich voorover en legde zijn hand op haar schouder. Zij kromp ineen en poogde aan zijn greep te ontkomen. Toorn kleurde haar gelaat. Zooiets had hij nog nimmer durven doen, de keeren dat hij met haar meeliep na afloop van den kerkdienst. Haar vrouwentrots verzette zich.

„Laat dat!" zei ze scherp.

Hij liet haar los en keek haar bijna vijandig aan. Hij wist, dat zij hem niet lijden mocht; maar nu had hij haar in zijn macht!

„Teresa!" begon hij op zoetsappigen toon, „ik ben gekomen om je te redden. Weet je dat alles ontdekt is?"

Het meisje sprong recht als een ontspannen boog. Haar donkere oogen gloeiden en haar eerste blik gold den knaap, haar oogappel, die naast haar in slaap gevallen was. Toen keek ze vol angst en handenwringend den man aan.

„Wat bedoel je, Giuseppe Sanoni?"

„Juist wat ik zeg! Je bent ontdekt! Ik ben je vriend. De kommiezen weten alles en zullen morgen, misschien vannacht hier zijn."

Het meisje was wanhopig.

„Groote Hemel!" fluisterde zij, „wat moet ik doen?"

Toen stond de man op en legde voor de tweede maal zijn hand op haar schouder.

„Dit!" zei hij. „Je gaat met mij mee! Ik zal je verbergen en redden en je zult met mij trouwen, Teresa!"

Zij staarde hem aan zonder begrijpen.

Haar geest kon zich 't vreeselijke nog niet geheel indenken.

Hij schudde haar heen en weer.

„Je zult met mij trouwen!" herhaalde hij.

„Nee!" barstte zij uit.

Hij stootte haar ruw van zich af.

„Weet je wie jou verraden heeft aan de kommiezen?" vroeg hij en hij keek haar weer aan met dien gluipenden blik.

„'t Was jouw vriend, Alfonso Borsano! Nu weet je waarom hij jou tweemaal thuisbracht, tegen ik eens!"

H.M. DE KONINGIN AAN 'T WINKELEN.

In verband met de Haagsche winkelweek heeft H.M. de Koningin gedurende een tweetal dagen aan verschillende winkels in de residentie een bezoek gebracht. Onze foto hierboven werd gemaakt terwijl H.M. op de wandeling was in de Piet-Heinstraat.

H.M. DE KONINGIN AAN 'T WINKELEN.

Sedert 1876 heeft de firma P. Phillipona aan de Hoogstraat te 's-Gravenhage den verkoop van het bekende Delftsch aardewerk. H.M., die zich voor deze kunstindustrie bijzonder interesseert, bezocht o.a. ook dezen winkel.

EEN BELANGRIJKE TENTOONSTELLING.

In de zalen van den Larenschen kunsthandel te Amsterdam wordt op 't oogenblik een zeer belangrijke tentoonstelling van Ceramiek gehouden, die zeer veel belangstelling trekt. — Onze kiek geeft een hoekje der expositie. (*foto's V.F.B.*)